

Ohlášky – neděle 14. 5. 2023

Dnes prožíváme **6. neděli velikonoční**.

- Úterý 16. 5. – **Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech**
- Čtvrtek 18. 5. – **Slavnost Nanebevstoupení Páně**
- Příští neděle 21. 5. 2023 bude **7. neděle velikonoční**.

***

- Dnes na druhou květnovou neděli slavíme Den matek. Děkujeme všem maminkám za jejich lásku a péči.
- **Dnešní sbírka** je věnována **na pomoc pronásledovaným křesťanům** a dalším potřebným.
- V měsíci květnu budou ve středu a v pátek před mši svatou od 16:00 **májové pobožnosti**.
- V úterý 16. 5. 2023 v 18:00 je v knihovně v Lípové 13, Teplice přednáška salesiána a biblisty **Ladislava Heryána** na téma „Cokoli jste chtěli vědět o Bibli, ale báli jste se zeptat“.
- Ve středu 17. 5. 2023 v 18:00 se budou konat **biblické tance** na faře Zámecké nám., Teplice. Akce je otevřena všem zájemcům.
- Čtvrtek 18. 5. – Slavnost Nanebevstoupení Páně Mše sv. bude v 8:00
- Ve čtvrtek začíná Novena - devítidenní příprava na slavnost seslání Ducha svatého.
- **21.5. je 3. neděle** v měsíci v **Sulejovicích mše NEBUDE**

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út	16:30
bohoslužba slova	
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

* Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

***

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

***

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti ve středu od 13 h
(děti před 1. sv. přijímáním) a od 14 h

***

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 25 (2023)
14. 5. 2023

6. neděle velikonoční

Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

Texty k rozjímání z 6. velikonočního týdne

Neděle 14. 5. – Jan 14,15-21: Znovu se vracíme do večeradla těsně před Velikonoce. Ježíš ve své řeči zmiňuje Ducha svatého. Velikonoční doba se přehoupala do druhé půle a naše pozornost se bude již upínat k tématům, jak žít z daru nového života, jak žít církve. Z čeho a jak čerpat dál, po vzkříšení? Je to čas Ducha svatého. Ale nemyslí se tím to, abychom Krista opustili. On není minulostí či jen historickou epizodou! Naopak, nyní nastal čas, kdy máme Ježíše poznat mnohem hlouběji. Jsme zváni být v Kristu a on bude přebývat v nás.

Pondělí 15. 5. – Sk 16,11-15: Lydie zve Pavla a jeho doprovod do svého domu. Kéž je nám srdečnost a pohostinnost vzorem. Chci dnes prosit za úzký vztah představitelů církve k rodinám.

Úterý 16. 5. – Řím 8,31b-39: Věrnost úřadu a loajalita k představeným. I dnes může vést tato kombinace ke smrti. Minimálně k odumření mého vlastního „já“.

Středa 17. 5. – Sk 17,15.22 -18,1: Filosoficky zaměřeni posluchači Pavlovo slovo nepřijímají. Nejsem jim podobný? Jaký kontrast oproti prostému žalářníkovi!

Čtvrtek 18. 5. – Mt 28,16-20: Vysláním učedníků začíná přítomnost Krista ve světě úplně jiným způsobem. Z mého křtu vyplývá, že On své působení ve světě nechává i na mně.

Pátek 19. 5. – Sk 18,9-18: Z Pánových slov je zřejmé ztotožnění se s křesťany. Patřím ve svém městě, ve své obci k „jeho lidem“? Může se o mě Kristus opravdu opřít?

Sobota 20. 5. – Sk 18,23-28: Apollos byl dobrý řečník, výborně se vyznal v Písmu, ačkoli znal jen křesť Janův. Priscilla a Akvila mu vykládají nauku ještě dokonaleji. Chci věnovat víc času, abych se sám zdokonalil ve víře.

Youcat (82. – 84. část)

Dnes nám to nepřipadá nijak zvláštní, ale židovským uším to znělo naprosto neslýchané. Bůh je přece svatý, nepřístupný a nevýslovný. Ježíš však dává jasně na srozuměnou: Tohoto vznešeného Boha můžeme kdykoli oslovit, a to naprosto lidským a

základním slovem: Otče. Fakt, že Ježíš oslovoval Boha „Otče“, ba dokonce „Abba“ (Tatínku), vzbudil určitě pozornost učedníků. Jejich Pán měl tedy k Bohu jedinečný synovský vztah. **Proč smíme s důvěrou nazývat Boha Otcem?** Teď ale Ježíš všechny povzbuzuje, aby říkali: Otče. „Zdemokratizoval“ svůj osobní způsob oslovování Boha. To bylo něco neslýchaného. Ježíš posunul hranice modlícího se člověka do takové blízkosti Boha, jak tomu nebylo nikdy předtím. Představa, že „Ten tam nahoře“ je jako milosrdný otec z podobenství o marnotratném synu (srov. Lk 15,11-32), znamenala náboženský převrat. Modlitba Otčenáš byla skutečnou revolucí ve vztahu lidstva k Bohu. Tento kdysi tak vzdálený Bůh je od nynějška tím, koho smím oslovovat „ty“. Bůh je ten, ke komu se mohu utíkat ve všech životních katastrofách a pádech – a vždycky u něho najdu otevřenou náruč.

„Nauč nás sloužit ti, jak si to právem zasloužíš, ať dáváme a nepočítáme, ať bojujeme a nedbáme ran... ať se obětujeme a nečekáme jinou odměnu než vědomí, že jsme splnili tvou vůli.“ říká sv. Ignác z Loyoly (1491—1556) Po oslovení „Otče“ je tu druhé téma, které charakterizuje modlitbu Páně: „Buď vůle tvá!“ Ježíš navazuje na klíčovou zkušenost Izraele – že Bůh promlouvá, že volá a že všechno závisí na tom, zda člověk jeho volání zaslechne a v bezmeznou důvěru je následuje. Tak jednal Abrahám, tak jednal Izák, Jákob a proroci: „Mluv, Bože, neboť tvůj služebník poslouchá“ (1 Sam 3,9). Izrael se dodnes modlí svou základní modlitbu: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný“ (Dt 6,4).

Jaká je jeho vůle? Modlit se Otčenáš znamená celoživotně se cvičit v umění, jak opouštět vlastní záležitosti a horlivě se věnovat záležitostem Božím. Jeden z největších duchovních učitelů dvacátého století, Karel Foucauld, hluboce Otčenáš promeditoval a nádherně jej rozvedl v této modlitbě: „Můj Otče, odevzdávám se ti, učíš se mnou, co se ti zlíbí. Ať se mnou učiníš cokoli, děkuji ti za to. Jsem připraven na všechno, všechno přijímám. Nepřeji si nic jiného, než aby se tvoje vůle vyplnila na mně a na všech tvých tvorech, můj Bože. Do tvých rukou odevzdávám svou duši. Dávám ti ji, můj Bože, s veškerou láskou svého srdce, protože tě miluji, a protože je potřebou mé lásky odevzdat se do tvých rukou bez míry – s nekonečnou důvěrou, protože jsi můj Otec.“

Jak říci Bohu ano? Je třeba skoncovat s křesťanstvím prázdných slov a začít s odpovědným křesťanstvím. Možná nás to bude stát kariéru, přátele nebo dobré jméno, ale získáme život. Z letmého setkání s Bohem se stane veliký příběh.

Proč říkáme „amen“ za vyznáním své víry? Řada lidí je dnes rozpačitá z toho, že musí v kostele znovu a znovu říkat „ano“ k různým věcem, nad kterými se nestačí ani pořádně zamyslet.

Věříš v Boha? Kdo by si troufl na to jen tak bez dalšího přikývnout...? Možná ještě tak v nějaké světlé chvilce, nebo když jsme naopak úplně v háji. Odříkáš se satana? Uf...! Přijmete děti od Pána Boha ochotně a budete je vychovávat podle Božího zákona? Člověk na to řekne ano nebo amen, protože nechce kazit hru. Kněz už po tom přece nebude dál pátrat. Ježíš jednal jinak. Šestá kapitola Janova evangelia je silné kafe. Zčistajasna se vynoří nějaký naprosto neznámý řemeslník z Nazareta a prohlásí: „Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit“ (Jan 6,35).

Zdaleka to nevyvedlo z míry jen farizeje – bezradně na to hledí i Ježíšovi přátelé. Nutně musela následovat reakce: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ (Jan 6,60). Někteří zklamaně odešli. A těch zbylých se Ježíš ptá: „I vy chcete odejít?“ Je to přesně ten okamžik, kdy Petr prohlásí: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“ (Jan 6,68).

Proč uzavíráme modlitbu Otče náš slovem „amen“? Petr mluví mnohým ze srdce. Ti by jistě zvolali „amen“. Jen v Novém zákoně se toto slovo objeví celkem stodaapadesátkrát. Je to forma slavnostního potvrzení. Ježíš ji používá, kdykoli chce sdělit něco hodně důležitého: „Amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ (Jan 8,51). Když naopak zvolají amen posluchači, znamená to něco jako „tak je to!“, „stoprocentně!“, „skvěle!“ „za tím si stojím!“ Od Ježíšovy doby je ale slovo Amen velmi nadužíváno. Neobejde se bez něj prakticky závěr žádné modlitby. Kolikrát bylo slovo amen vysloveno na půl úst, s polovičatým srdcem a s prázdnou hlavou! Máme plné právo učinit z tohoto naučeného slova opět úkon odevzdání se: „Ano, Pane, věřím ti. Amen! Ano, Pane, ty máš slova věčného života. Amen.“ (z knihy *Youcat: Kurz víry*)